

Načeta jablana.

Gospodar Slavko je usadil na vrtu blizu hišnih oken mlado, jednoletno jablano. Rastla je kakor iz vode, in ko se je na vrtu vzbudila četrta vzpomlad, bila je vsa v cvetji. Oj kako krasni rudeči in beli cvetovi! Smijalo se je srce v gospodarjevih prsih, kadar koli je pogledal to prelepo vzpomladansko cvetje. In kaj še le ta prijetna vonjava. Soba je je bila polna, kadar so mati zjutraj odprli okna na vrtno stran.

„Jejmina! mnogo jabolok, mnogo jabolok bomo imeli,“ klicala sta Slavkova otroka, Milan in Zmagoslava.

„Obilo jih bode, ako nam jih le Gospod Bog dá učakati in če ovočje ne odpade,“ rekó oče.

„Menda nè, oče,“ pravi Milan.

„Bilo bi ga pač škoda,“ pristavi Zmagoslava.

In Gospod Bog je dal, da ovočje ni odpadlo. Rastlo je! Kolikor cvetov, toliko jabolok!

Kadar se je bližal konec meseca malega srpana, dobila so jabolka rudeča lica. Kakor rudečelični otroci zrla so iz drevesne krošnje ter se nasmehi-vala otrokom. Veselje jih je bilo gledati.

Ni torej čudo, da sta jih Milan in Zmagoslava rada gledala! Saj takó zgodnjih in krasnih jabolok nista videla še nikoli.

Ko sta nekoč pod drevesom stoječ to prelepo sadje opazovala, pridružijo se jima oče in rekó: „Nu, kako se vama dopadejo ta jabolka?“

„Oj krasna, krasna so! A kdaj jih bodemo smeli jesti?“ vpraša Milan.

„Otroci, skoraj, skoraj; morda vže za štirinajst dni, ker to so „lovrenčice“. Reče se jim zato takó, ker navadno o sv. Lovrencu dozoré, a sv. Lovrenc je desetega avgusta ali velikega srpana,“ razlagali so jima oče.

„Oj ko bi vže skoraj prišel sv. Lovrenc, kako se ga vender veselim!“ smijala se je brdka Zmagoslava.

„Potem si bodeva vže smela po katero jabolko utrgati, kaj ne oče?“ namuzne se Milan.

„Utrgal vama jih bodem sam,“ odgovoré oče, „kajti ta jablana rodi letos prvič, a prvega ovočja ne sme nihče drug od mladega drevesca odtrgati in snesti, kakor le gospodar sam. Ako bi ga kdo drug utrgal in okusil, ne rodilo bi drevesce potem dolgo časa več. Takó pravijo naši gospodarji vže od prádavna; zapomnita si to, in jabolok se mi niti pritakniti ne smeta!“

„Jaz se jih vže ne bodem,“ vzklikne Zmagoslava.

„Jaz tudi nè,“ dostavi Milan.

„Verujem vama, verujem,“ rekó oče. „In kadar jabolka dozoré, dobita jih vsak najpred po jedno. Bodo vama dobro dišala, kaj nè?“

„Dà, veselim se jih vže,“ raduje se Milan.

„In jaz še bolje,“ pritrđi Zmagoslava.

Oče so na to odšli na polje za svojim delom, a komaj so bili otrokoma izpred oči, priskače na vrt sosedov Pavlek, sicer ljub deček a velik razposajenec.

„Kakšna so neki ta jabolka? Zdi se mi, da so vže zrela!“ vpraša v jednej sapi Milana in Zmagoslavo.

„Lovrenčice so; za štirinajst dni bodo zrela,“ reče mu Milan.

„In oče nama dadó takrat vsakemu po jedno,“ pristavi veselo Zmagoslava.

„A kdo bi tako dolgo čakal,“ huduje se Pavlek, „lahko jih takój pokusimo, saj jih imate, da sami ne veste koliko!“

„Ali pomisli, da so si jih oče dobro prešteli,“ nasprotuje mu Milan.

„Rekli so, da jih nesme nihče drug odtrgati, kakor gospodar sam, ker to drevesce rodi letos prvič, a prvega ovočja se ne sme nihče drug dotaknoti, sicer bi drevesce mnogo let ne obrodilo več,“ razlaga Zmagoslava.

„Ali vender jih lahko takój pokusimo,“ reče Pavlek, in predno bi se bili kaj tacemu nadejali, dvignol se je na okno ter udaril po prvem, najbližjem jabolku.

„Pavlek! Pavlek!“ upila sta otroka.

„Kisla so še,“ reče jima Pavlek odhajajoč iz vrta. Otroka sta jokaje zbežala za očetom na polje.

„Oče! oče!“ kliče Milan vže iz daleč, „sosedov Pavlek nam je načel jablano, o ne hudujte se!“

„In zdaj ne bode več mnogo let obrodilo drevesce, kaj nè oče?“ toži žalostna Zmagoslava.

Oče se utolažijo, viděč, da sta otroka žalostna. „Kako se je to zgodilo? Govorita?“

In otroka sta pripovedovala vse, nevedoč, da ju Pavlekov oče poslušajo. Bili so ravno na svojem vrtu za plotom blizu polja.

„Malopridnež!“ rekli so sami v sebi, „koliko skrbi in žalosti mi dela.“

V tem pride Pavlek, dela se, kakor bi se ne bilo prav nič zgodilo.

„Pojdi sem!“ rekó mu oče. Za roko ga držeč, peljejo ga k plotu. „Poslušaj, kako tam Slavkova otroka tožita, kaj se jima je zgodilo.“

Pavlek posluša. Otroka še vedno jokaje pripovedujeta. Pavleka oblije rudečica kakor bi gorelo iz njega.

„Kaj neki se jima je žalega pripetilo, ali ne veš?“ vprašajo ga oče po kratkem molku ter s strogim očesom preiskujejo njegovo vest. Pavlek molčé povese oči. „Ker mi tega nečeš povedati sam, povem ti torej jaz. Ali ne slišiš, malopridnež, da si ti utrgal jabolko z drevesca na Slavkovem vrtu, katero ima letos prvo ovočje! Ali ne veš, da se prvega ovočja ne sme nihče drug dotaknoti, kakor le gospodarjeva roka! In če bi tudi ne bilo prvo ovočje, kdo ti je dal pravico, klatiti jabolka z tujega drevesa ter takó tuje drevo kaziti?“

Pavlek pade na koleni ter prosi odpuščenja. „Ne takó, poníglavec! Najpred pojdeš tjá na polje k Slavkovim, da ti odpusté. Pojdi takój!“

Pavlek je dobro vedel, da pri očetu ne pomaga noben izgovor. Splazil se je preko plotu ter jokaje bližal Slavkovim.

„Prosim vas, odpustite mi,“ prosil je, „nikoli več ne storim kaj tacega.“ Zmagoslava je pogledala Milana, in potlej oba očeta. Iz njenega očesa se je utrnol dragocen biser — svetla solzica, a Milana je oblila rudečica.

„Odpustite mu, oče!“ prosila je Zmagoslava, „morda pa vender dobri Bog dopusti, da naše drevesce zopet obrodí.“

„Dà, oče, odpustite mu,“ prosi Milan, „saj se bode poboljšal.“

Očeta Slavka so navdajali sladki občutki. O srečni oče! Da-si je bilo njegovo srce užaljeno zaradi užaljenih otrok, toliko bolje se je zdaj razrado-

valo, videč njiju dobro srcé, ko sta prosila za skesanega Pavleka. Srečen oče, kateremu otroci tako sladko izmeno čutov v sreji delajo, in srečni otroci, kateri imajo tako plemenito in dobro srce! Takšne otroke ima Bog rad, in to so oni otroci, o katerih je Jezus dejal: „Pústíte male k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.“

Očetu Slavku so se udrle debele solze po licu. „Rad ti odpustim,“ rekli so Pavleku, „ker sem prepričan, da imaš dobro srce in sta tudi moja otroka dobra. Idi z Bogom, ne boji stakljiv ter ne sezaj nikoli več po tujem blagu!“

Pavlek poljubi očetu Slavku roko ter hoče oditi. „A mene nečeš poljubiti?“ reče mu Zmagoslava. „In mene?“ oglasi se Milan.

Poljubivši Zmagoslavo in Milana, bridko se jame jokati Pavlek.

O da bi pač načeta jablana mogla videti te mile obrazke nedolžnih otrok, takój bi morala pozabiti storjeno jej kvaro. Saj dobro in skesano srce takój popravi vse, kar je komu žalega storilo.

In ko se Pavlek zopet jokaje splazi preko plota, poljubijo ga oče, rekoč: „Da mi kaj tacega nikoli več ne storiš!“

„Nikoli več, oče dragi!“ — — —

In za leto dnij, ko je vzpomlad zopet pozdravila naše kraje, imela je jablana cvetja, kakor da bi ga kdo nasul po njej. In ko se je bližal sv. Lovrenec, bilo je na njej toliko rudečih jabolk, da se je kar šibila pod obilo težo.

Dobri Bog je torej Zmagoslavo vender le uslišal, da je jablana zopet obrodila . . . Saj so jo svetle solzice dobrih otrok porosile in jej izprosile cvetja iz nebes.

(Iz „Češčine“ preložil Radoslav Knaflič.)

Poletni večer.

Senca raste,

Tla rosé,

Hlajši žarki

Vrh zlaté.

Mati s polja

Pridejo,

Krog ognjišča

Tekajo.

Plamen šviga,

Krop kipí,

Dim nad sleme

Se valí.

Kmalu Jožek

Pripokljá,

Meketajo

Jagnjeta.

Breza, Dima

Z Jagodo

Prižvenkljajo,

Mukajo.

Se budijo

Zvézdice,

Pripihljajo

Sápice.

Omarijo

Zazvoní,

Proti dómu

Vse hití.

Žnjice, kosci

Oratár,

Hlapci dekle,

Gospodár.

Krog večerje

Se vrsté,

Oče kruh jim

Razdelé.

Sók in kaša

Jim diší;

Delo belí

Vse jedí.

Skupaj mol'jo

Vsi glasno,

Pridni, trudni

Spé sladkó.